

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 października 2018 roku, wydanym w sprawie sygn. akt V GC 345/18, Sąd Rejonowy w Sieradzu zasądził solidarnie od J. O. i J. M. na rzecz (...)Spółki jawnej w L. kwotę 18.210,89 złotych z ustawowymi odsetkami: od kwoty 356 złotych od dnia 4 lipca 2017r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.662,77 złotych od dnia 21 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.297,84 złotych od dnia 25 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.605,09 złotych od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.725,55 złotych od dnia 1 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.691,91 złotych od dnia 4 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.869,62 złotych od dnia 7 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.708,63 złotych od dnia 11 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.293,48 złotych od dnia 11 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty (pkt 1.), oddalił powództwo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 2.725,55 złotych za dzień 31 lipca 2017r. (pkt 2.), umarzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt 3.) oraz zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 300 złotych tytułem zwrotu opłaty od pozwu, kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika oraz kwotę 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani J. M. i J. O. zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucili zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, polegające na:

- niezasadnym przyjęciu, że strona powodowa dostarczyła pozwany towar objęte przedłożonymi do pozwu fakturami oraz te faktury, podczas gdy przedłożone dokumenty nie pozwalały na wykazanie niczego więcej niż ewentualne przekazanie osobom posługującym się pieczęcią pozwanych plastikowych pojemników,
- zaniechaniu rozpoznania przez sąd zarzutu wadliwości towarów objętych załączonymi do pozwu fakturami i przeprowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego, prowadzące do zakwalifikowania zarzutów i twierdzeń podnoszonych przez pozwanych do gołosłownych i niczym nieopartych,
- rozpoznanie powództwa wywiedzionego przez osobę, która nie wykazała swojego prawidłowego umocowania do działania w imieniu strony powodowej, będące następstwem niezasadnego przyjęcia, że pełnomocnictwo wystawione do działania wobec spółki cywilnej nie posiadającej zdolności sądowej jest pełnomocnictwem do podejmowania czynności przeciwko współnikom spółki cywilnej.

Powołując się na te zarzuty apelujący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i obciążenie powódki całością kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy uznaje za niezasadny wywiedziony w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego sprowadzający się w zakresie twierdzeń objętych punktami 1. i 2. apelacji do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Wszystkie zastrzeżenia pozwanych podniesione w ramach tego zarzutu uznać należy za chybione.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Ustalenia te dokonane zostały w oparciu o dowody przeprowadzone w pierwszej instancji, których ocena dokonana została bez przekroczenia ram swobodnej oceny dowodów zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić należy, iż skuteczne zakwestionowanie tej swobody wymaga od skarżącego wykazania, że w następstwie istotnych błędów logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego albo też pominięcia dowodów prowadzących do wniosków odmiennych, niż przyjęte przez sąd orzekający, ocena dowodów była oczywiście błędna lub rażąco wadliwa. Bezspornym jest zatem, że skuteczność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. uzależniona jest od wykazania, iż sąd ten uchybił określonym zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego przy ocenie konkretnych dowodów, albowiem jedynie to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Tym samym, niewystarczające jest przekonanie pozwanej o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów w sprawie i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu Rejonowego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V KKN 17/00, OSNC Nr 10 z 2000 r. poz. 189 i wyrok z dnia 6 listopada 1998 r., III KKN 4/98).

Prawidłowe postawienie zarzutu odnoszącego się do naruszenia zasady oceny dowodów wymagało zatem od apelujących wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym upatrują wadliwą jego ocenę. Nie jest nim inna ocena tych samych dowodów przeprowadzona przez apelujących. Jeśli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak również SN w wyroku z dn. 27.09.2002r, II KKN 817/00, Opubl: Legalis).

W ocenie Sądu Okręgowego, pozwani w treści swojej apelacji nie wykazali zaistnienia tak określonych uchybień w ocenie materiału dowodowego, a zatem nie dowiedli, iż doszło do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Apelacja pozwanych w zakresie powołanego zarzutu sprowadza się wyłącznie do zakwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji ze wskazaniem na odmienną niż dokonał to sąd ocenę dowodów z dokumentów w postaci faktur załączonych do pozwu. Co prawda faktury stanowią wyłącznie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., nie oznacza to jednak, że automatycznie pozbawione są mocy dowodowej czy wiarygodności i nie mogą być podstawą ustaleń sądu. Jak każdy dowód w sprawie dowód z dokumentu podlega swobodnej ocenie sądu.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dokonując oceny wiarygodności tych dokumentów uwzględnił okoliczność, że poza jednym dokumentem wszystkie pozostałe opatrzone zostały pieczęcią firmy pozwanych i podpisem osoby dokonującej odbioru faktury. Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu Rejonowego, że z uwagi na treść rzeczonych faktur VAT, w szczególności zapisów dotyczących znaczenia podpisu przedstawiciela odbiorcy zarówno jako potwierdzenia otrzymania dokumentu rozliczeniowego w postaci faktury jak i zaakceptowania odbioru rzeczy będących przedmiotem transakcji, dokumenty te stanowią wiarygodny dowód dostarczenia pozwany wskazywanych w ich treści towarów w ramach łączących strony stosunków handlowych.

W świetle zasad doświadczenia życiowego nie budzi wątpliwości, że w stosunkach między przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów, z czym mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie, wystawiane są faktury, które dokumentują te czynności. Fakt wydania towaru wynika wprost z treści takiego dokumentu. Podkreślić przy tym należy, iż pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty w istocie nie kwestionowali okoliczności dostarczenia towarów objętych spornymi fakturami, koncentrując swoją obronę obok zarzutu niewłaściwego umocowania pełnomocnika strony powodowej na kwestionowaniu jakości dostarczonego towaru, ale nie na negowaniu faktu jego dostarczenia. Dopiero w piśmie apelacyjnym pozwani stawiają zarzut wadliwości ustaleń zarówno w zakresie dostarczenia im faktur objętych pozwem jak i towarów wskazanych na tych fakturach. Zarzuty te pozostają spóźnione i nieudowodnione.

Zgodnie z obowiązującym wówczas art. 503 § 1 k.p.c. pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty powinni przedstawić wszystkie zarzuty oraz okoliczności faktyczne i dowody. Wnioski i dowody spóźnione sąd bowiem pomijał, chyba

że strona uprawdopodobniła, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W przedmiotowej sprawie pozwani nawet nie próbowali kwestionować faktu dostarczenia im towarów objętych kwestionowanymi obecnie fakturami.

W tej sytuacji zgłoszony w apelacji zarzut dotyczący niewłaściwej oceny dowodów z dokumentów w postaci faktur oceniony zostać musi jako wyraz przyjętej taktyki procesowej pozwanych. Do tego zarzut ten jest mało poważny, gdyż pozwani w żaden sposób nie wyjaśniają, w jaki sposób bliżej nieokreślona osoba weszła w posiadanie pieczętki firmowej pozwanych i podpisała faktury, a następnie zostały one odesłane do powódki.

Odnosząc się zaś do drugiego z zarzutów dotyczącego nierozpoznania przez sąd zarzutu wadliwości towarów dostarczonych przez powódkę, pomijając już okoliczność, że wyklucza on powoływanie się na pierwszy z zarzutów błędnego ustalenia okoliczności dostarczenia kwestionowanych towarów, wskazać należy na całkowitą gołosłowność twierdzeń pozwanych o wadliwości dostarczonych towarów. To na pozwanych, jako osobach wywodzących z tego skutki prawne (art. 6 k.c.), spoczywał obowiązek wykazania, że rzeczy objęte kwestionowanymi fakturami były złej jakości, były wadliwe, co wpływać miało na wysokość ceny sprzedaży. Pozwani poza postanowieniem w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutów o wadliwości towarów dostarczonych przez powódkę, nie przedstawili dowód na ich poparcie, poza zawnioskowaniem dowodu z przesłuchania pozwanych. Dowód ten nie został przez sąd przeprowadzony, gdyż pozwani, choć zobowiązani do stawienia obowiązkowego, nie stawili się na termin rozprawy, po przeprowadzeniu której sąd wydał wyrok. Wbrew oczekiwaniom pozwanych sąd – poza pewnymi wyjątkami – nie prowadzi postępowania dowodowego z urzędu. Skoro pozwani zaniechali aktywności dowodowej, nie mogą teraz stawiać skutecznego zarzutu zaniechania przez sąd przeprowadzenia postępowania dowodowego na okoliczności podnoszone przez nich w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Podsumowując, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej analizy całości materiału dowodowego sprawy i na tej podstawie zasadnie przyjął, że powódka wywiązała się ze swoich umownych obowiązków dostarczając określony towar pozwanym, pozwani zaś nie dokonali zapłaty za ten towar. Ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji w tym zakresie jest poprawna logicznie oraz znajduje oparcie w zasadach doświadczenia życiowego, nie przekracza więc ram zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c..

To apelujący dokonują całkowicie subiektywnej oceny tego materiału dowodowego, pomijając w niej całość przedstawionej dokumentacji, w tym również własne twierdzenia. Skarżący nie wykazali ani pogwałcenia zasad logicznego rozumowania i właściwego kojarzenia faktów w ocenie dowodów dokonanej przez tenże sąd, ani też sprzeczności tego rozumowania z zasadami doświadczenia życiowego.

Niezasadny pozostaje również zarzut dotyczący braku właściwego umocowania dla pełnomocnika powódki. Oczywiście spółka cywilna nie posiada zdolności sądowej, jednak w treści pełnomocnictwa udzielonego przez powódkę adwokatowi reprezentującemu ją w niniejszym procesie, wymieniono wprost nie tylko spółkę cywilną, ale z imienia i nazwiska pozwanych, którzy byli współnikami tej spółki. Dokument pełnomocnictwa pozwalał więc na jednoznaczną identyfikację zakresu umocowania, co oznacza, że pełnomocnik powódki był należycie umocowany do wystąpienia z żądaniem pozwu w jej imieniu i jego popierania przez Sądem Rejonowym jak i w postępowaniu odwoławczym.

Odnosząc się jeszcze do zakresu zaskarżenia wyroku Sądu I instancji wskazać trzeba, iż pozwani nie mieli interesu w skarżeniu punktu 2. wyroku oddalającego częściowo żądanie, nie wskazali też żadnych argumentów dla zakwestionowania punktu 3. umarzającego postępowanie w oznaczonym zakresie.

Sąd Okręgowy nie znajduje także uchybień w ocenie materialnoprawnej roszczenia zgłoszonego przez powódkę. Podkreślić należy, iż wobec nieskuteczności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. ocena prawidłowości zastosowania prawa materialnego nastąpić musi w oparciu o stan faktyczny, przyjęty jako podstawa rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanych jako nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Ponieważ pozwani przegrali sprawę, obowiązani są zwrócić powódce poniesione przez nią koszty postępowania apelacyjnego sprowadzające się do wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika ustalonego na podstawie § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

Jolanta Jachowicz

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanym.

11.03.2020r.